

ת"פ 45910/02/16 - מדינת ישראל נגד מראד אבו אל הווא

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 45910-02-16 מדינת ישראל נ' אבו אל הווא (אחר/נוסף)

בפני
בעניין: כבוד השופט ירון מינטקביץ
מדינת ישראל ע"י עו"ד עינת מירז

המאשימה

נגד

מראד אבו אל הווא ע"י עו"ד עינת סופר -
בסרגליק

הנאשמים

גזר דין

רקע

הנאשם הורשע לאחר שמיעת הוכחות בהתפרצות לדירת מגורים וגניבה מתוכה.

על פי עובדות הכרעת הדין, בסמוך ליום 30.1.16 התפרץ הנאשם לדירת מגורים ברח' סעדיה גאון וגנב מתוכה כסף מזומן ותכשיטים. מן הראיות עולה, כי במהלך ההתפרצות הנאשם גנב כסף מזומן ותכשיטים בשווי כולל של כ- 20,000 ש"ח השייכים לאחת הדיירות.

עמדות הצדדים

ב"כ המאשימה הפנתה לחומרת מעשיו של הנאשם, הפגיעה בערכים המוגנים ופוטנציאל הסיכון הטמון בהם. לאור אלה ביקשה לקבוע כי מתחם העונש ההולם את המעשים הוא מאסר לתקופה שבין שנה לשנתיים. בשל עברו המכביד של הנאשם והעובדה שלא קיבל אחריות למעשיו ביקשה להשית עליו את הרף העליון של המתחם וכן להפעיל באופן מצטבר מאסר מותנה שלחובתו ולחייבו לפצות את המתלוננים.

ב"כ הנאשם ביקשה לקבוע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד עשרים חודשי מאסר. לטענתה הנאשם נמצא בהליך שיקומי מזה כארבע שנים והטלת מאסר עלולה לקטוע את ההליך. לאור אלה ביקשה להשית על הנאשם עונש בצדו הנמוך של המתחם ולהפעיל את המאסר המותנה שלחובתו באופן חופף. כמו כן ביקשה כי הפיצוי שיושת יהיה על הצד הנמוך.

הנאשם ביקש לומר את המילה האחרונה. לדבריו הוא עבר תקיפה מינית בילדותו, אשר פגעה בו קשות. עוד טען, כי מאז שנת 2012 הפסיק לבצע עבירות. ועם זאת, הנאשם עמד על כפירתו במעשים בהם הורשע ולא קיבל עליהם אחריות.

מתחם העונש

הנאשם התפרץ לדירת מגורים וגנב מתוכה כסף מזומן ותכשיטים יקרי ערך, בשווי כולל של כ- 20,000 ש"ח. ההתפרצות בוצעה בדרך של טיפוס אל מרפסת הבית ופריצת דלת, באופן שגרם לנזק.

רבות נאמר על רעתה של עבירת ההתפרצות לדירת מגורים ונזקיה. תחושתו הקשה של אדם אשר ביתו נפרץ ברורה ומובנת. מעבר לפגיעה הכלכלית, העבירה פוגעת בשלוות נפשו של קרוב העבירה ובתחושת הבטחון האישי שלו בביתו.

לא אחת עבירות אלו הדרדרו לעבירות אלימות, כאשר המתפרץ הופתע על ידי בעל הדירה, והיו מקרים אשר הסתיימו בתוצאה טרגית. גם ענין זה מחייב השתת עונשים מרתיעים בגין עבירות אלו.

ר' ע"פ 370/14 אלכס סלפית נ' מדינת ישראל, שם נפסק ביחס לעבירות התפרצות:

"מדובר בעבירות הפוגעות בערכים חברתיים בסיסיים של פרטיות וקניין ומערערות את תחושת הביטחון האישי...נוכח נסיבות ביצוען, העבירות בהן הורשע אינן ממוקמות ברף העליון של החומרה. אך, כאמור, אין בכך לאיין את החומרה הבסיסית הטמונה בעבירות שמטבען מפרות את תחושת הביטחון של הציבור."

לאור חומרת מעשי הנאשם, פגיעתם בערכים מוגנים ובשים לב לרמת הענישה הנוהגת ולמתחם העונש אותו אני נוהג לקבוע בתיקי התפרצות דומים, מתחם העונש ההולם את המקרה שלפני הוא מאסר בפועל, לתקופה שבין שנת מאסר ועד שלוש שנים (ר' עפ"ג 1369-02-14, חושיה נ' מדינת ישראל, עפ"ג 40839-04-14, אסרף נ' מדינת ישראל, מיום 19.6.14 ועפ"ג 61965-12-14, פכר נ' מדינת ישראל, מיום 15.2.15, בהם אושרו מתחמים דומים).

משכך, התקשיתי להבין את עמדתה של המאשימה, אשר ביקשה לקבוע מתחם נמוך יותר, שבין שנה ועד שנתיים מאסר. אתייחס לענין זה בהמשך.

נסיבות אשר אינן קשורות לעבירה

הנאשם יליד 1978. מדבריו לפני עולה, כי הוא אב לילד.

לחובת הנאשם עבר מכביד:

בשנת 2000 נדון לחמישים חודשי מאסר, בגין עבירות רבות שנדונו בתיק אחד, ובהן שתי עבירות שוד, חמש עבירות התפרצות ועבירות רכוש נוספות.

בשנת 2008 נדון לשנתיים מאסר בגין שתי עבירות התפרצות לדירת מגורים ועבירות נלוות וכן לארבעים וחמישה חודשי מאסר בגין חמש עבירות התפרצות ועבירות נלוות (שני הליכים נפרדים).

בשנת 2009 נדון לששה חודשי מאסר בגין עבירת התפרצות.

בשנת 2013 נדון לשנת מאסר בגין שלוש עבירות התפרצות, וכן לשבעה חודשי מאסר מותנה, שהוא בר הפעלה בשל הרשעתו. יש לציין כי באותו מקרה היה מדובר בהסדר טיעון, אשר בית המשפט העיר כי הוא סוטה באופן קיצוני מרמת

הענישה הנוהגת, אך אישר אותו מטעמים מיוחדים, שלא פורשו.

דין והכרעה

מכלול שיקולי הענישה פועל לחובתו של הנאשם, ולא מצאתי כל נקודה לזכותו, המצדיקה השתת עונש נמוך מאשר הרף העליון של מתחם העונש ההולם:

עברו המכביד של הנאשם מעיד בו, כי הרגיל עצמו לפגוע ברכושם של אחרים. במיוחד יש לציין כי הנאשם הורשע בלא פחות מאחת עשרה התפרצויות קודמות.

על הנאשם נגזרו מאסרים רבים, המצטרפים למעל אחת עשרה שנים, ובעת ביצוע המעשים היה לחובתו מאסר מותנה של שבעה חודשים - ובכל אלה לא היה כדי להסיטו מדרכו הרעה. הדבר מלמד על כשלון ההרתעה בעניינו של הנאשם ועל העובדה כי אין בלבו כל מורא חוק.

הנאשם לא קיבל אחריות למעשיו, אלא כפר בהם, וגם בדבריו לפני, לאחר שניתנה הכרעת הדין, עמד הנאשם על הכחשתו.

מדובר באדם בוגר, אשר דרכו ואורחותיו כבר גובשו ומבין את משמעות מעשיו והשלכותיהם.

טענותיה של ב"כ הנאשם, כאילו עבר הליך שיקום עצמי בארבע השנים האחרונות אינן מתיישבות עם העובדה שהתפרץ לדירה בעיצומו של ההליך הנטען. מכל מקום, לאור עברו המכביד מאוד של הנאשם, גם לו הייתי מקבל את הטענה שעבר הליך כלשהו, לא הייתי רואה מקום להקל עמו.

לאור כל אלה, מן הראוי היה לגזור על הנאשם עונש הנמצא בצד העליון של מתחם העונש ההולם אותו קבעתי, קרי שלוש שנים. ועם זאת, לאחר לבטים, לא ראיתי להחמיר עם הנאשם יותר מאשר ביקשה המאשימה, למרות שלטעמי יש בכך כדי להקל עם הנאשם. לפיכך גזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. שנתיים מאסר בפועל. תחילת ריצוי העונש ביום 7.5.17.

ב. מפעיל מאסר מותנה של שבעה חודשים אשר הושת על הנאשם בת"פ 21810-01-13 ביום 21.2.2013. עונש זה יופעל במצטבר לעונש המאסר שבסעיף א', כך שסך הכל ירצה הנאשם שלושים ואחד חודשי מאסר בפועל.

ג. עשרה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור עבירת רכוש שהיא פשע תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.

ד. חמישה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור עבירת רכוש שהיא עוון תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.

ה. פיצוי למתלוננת עדת תביעה מס' 1, איילת חן, בסך 23,000 ש"ח. הסכום ישולם עד ליום 1.6.17.

ו. פיצוי למתלוננת עדת תביעה מס' 2, נעמה הולצמן, בסך 3,000 ש"ח. הסכום ישולם עד ליום 1.6.17.

ז. קנס בסך 3,000 ש"ח או שלושה חודשי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.7.16.

הנאשם יתאם כניסתו למאסר עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר בטלפונים 08-9787377 או 08-9787336. ככל שלא יקבל הנאשם הנחיה אחרת, עליו להתייצב עד השעה 9:00 במתקן המעצר בבית סוהר ניצן ברמלה, עם תעודה מזהה והעתק גזר הדין.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, ו' ניסן תשע"ז, 02 אפריל 2017, במעמד הצדדים.